

[Hartvig Frisch.]

ling kan faa alle de Oplysninger, specielt om, hvordan Bestemmelserne har virket i Norge, som yderligere kan styrke Tilliden til, at de Betæneligheder, man kan nære, er smaa i Sammenligning med den uvurderlige Fordel, som det vil være at øve en saadan Retfærdighedsgerning.

Inger Gautier Schmit: Jeg har med stor Interesse hørt paa den foregaaende Taler, idet hans Udtalelser om Lovforslaget om Børn uden for Ægteskab paa forbavsende Maade gav Udtryk for netop det, som har præget alle Forhandlingerne om de uden for Ægteskab fødte Børns Retsstilling, der er ført lige fra 1880'erne indtil i Dag. Der er nemlig det Særpræg over alle de Forhandlinger, der er ført, at man har næret det varmeste Ønske om at finde saa gode Levevilkaar som muligt for disse Børn, men samtidig har der dog altid tillige været fremsat visse Betæneligheder, netop fordi det var saa overordentlig vanskeligt at faa disse Børn placeret rigtigt i det øvrige Samfund, saaledes at den ulige Stilling, de ved deres Fødsel er kommet i, kunde blive afhjulpet, uden at det kom til at gøre Skade paa det øvrige Samfund eller kom til at forringe de Børns Stilling, som fandtes inden for Ægteskabet, eller Hustruens Stilling.

Bestemmelser angaaende Retsstillingen for Børn født uden for Ægteskab er siden 1763 givet ved en Række Love, Anordninger og Cirkulærer. Den højtærede Justitsminister har nu forelagt disse Lovforslag, for at vi under eet kan tage alle de mange forskellige Forhold paa dette Omraade i Betragtning. Samtidig er der som nyt tilføjet Lovforslaget om Ægtebørn.

Da de ægte Børn dog heldigvis indtil videre er den normale Foreteelse her i Landet — idet Statistikken viser, at der i 1933 blev født 56 363 Ægtebørn, medens de Børn, der blev født uden for Ægteskab, gik op til 6 417 —, saa vil jeg af rent principielle Grunde først sige nogle ganske faa Ord om Lovforslaget om Ægtebørn. Dette Lovforslag rummer, som det før blev nævnt, i og for sig næppe noget særlig principielt nyt, men er nærmest den nuværende Praksis udtalt i Lovparagraffer, idet det sætter den nærmere Grænse for, hvad der forstaas ved Pater-est-Regelen og alle dertil knyttede Følger for begge Forældre. Jeg kan derfor fatte mig over for dette Forslag i stor Korthed, idet man over for dette blot kunde spørge, om der, hvis det hele allerede praktiseredes, saa var

fyldstgørende Grund til i det hele taget at gennemføre en Lov om dette Forhold. Men det vil jo sikkert afklares i det kommende Udvalg. Jeg personlig glæder mig i og for sig over dette, at Rammerne for de ægte Børn bliver saa rummelige og vide som muligt, og jeg kan i denne Forbindelse udtale, at jeg vilde nødig, at det, at man satte Bestemmelserne op i Paragraffer, kom til at begrænse noget i saa Henseende. Jeg skal indskrænke mig til disse ganske korte Bemærkninger, idet Lovforslaget jo i det store og hele ikke indeholder væsentlige Afvigelser fra den bestaaende Praksis.

Jeg vil saa vende mig til Lovforslaget om Børn uden for Ægteskab og vil begynde med nogle almindelige Betragtninger over, hvorledes Udviklingen og Opfattelsen af disse Børns Stilling har været gennem Tiderne. Som Afløsning af Forordningen af 14. Oktober 1763 gennemførtes i 1888 Loven om Underholdsbidrag til Børn uden for Ægteskab. Loven var væsentlig, tror jeg, foranlediget af en Adresse til den daværende Justitsminister. Denne Adresse fremkom i 1884, og heri ansøgte forskellige gode, alvorlige og retsindige Mænd Landet over om et Lovforslag, der kunde forbedre de uden for Ægteskab fødte Børns sørgelige Lod.

Der var to Ting, over for hvilke man ønskede, Loven skulde sætte ind: Fremskaffelse af et tilbørligt Tilsyn med de mange Plejebørn, der ofte levede under forfærdelig daarlige Kaar eller rundt om paa Landets Fattiggaarde, og Tilvebringelse af en forbedret Retsstilling i al Almindelighed for disse mange Børn. Men denne Henvendelse gik dog ikke saa vidt i sine Krav, at den ønskede en fuldkommen Ligestilling for alle Børn, idet den gennem sin Resolution tilføjede — jeg beder om Tilladelse til et Par Citater —:

„Det maa vel erkendes, at der ikke kan være Tale om fuldstændig Ligestilling af ægte og uægte Børn i retslig Henseende, der vilde udslette Adskillelsen mellem de lovlige og ulovlige Kønforbindelser, og der kan derfor heller ikke være Spørgsmaal om at tillægge uægte Børn samme Arveret efter Faderen som de ægte Børn, ligesom det heller ikke findes rigtigt at stille Forslag om, at de skulde have Ret til at faa Faderens Navn, men derimod formenes det, at der er andre Punkter, hvor man uden at formindske Følelsen af Ægteskabets sædelige Betydning vel kunde udrette noget til Forbedring af de uægte Børns Retsstilling.“

I Henvendelsen anføres det, at man